

VIRGIL

BUCOLICA

Virgil Bucolica

http://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=34842846

Bucolica:

Содержание

Ensimäinen Ecloga.	4
Toinen Ecloga.	10
Kolmas Ecloga.	13
Конец ознакомительного фрагмента.	17

Virgil Bucolica

Ensimmäinen Ecloga. Tityrus

Meliboeus

Tityrus! Sinä vaan lepäilet tuuhian saksantammen suojassa ja soittelet hienolla huilullasi maaseutuisia lauluja; me jätämme isänmaamme alueen ja ihanat kedot; me pakenemme syntymätienoiltaamme; sinä, leutona puitten varjossa, annat metsäin kaikuilla sorian Amaryllisi nimeä.

Tityrus

Oi Meliboeus! Jumala on suonut meille tämän tyvenen elämän. Sillä jumala on *hän* ainian minulle oleva; *hänen* alttariansa on hentoisen karitsan veri lammas-pihatoistani usein kostutteleva. Hän on sallinut lehmäni, kuten näet, kuljeksia laitumella sekä itseni soitella mitä tahdon.

Meliboeus

Empä kadehdi; paremminpa kummastelen; sillä niinpä kovin on hämminkiä yleensä näillä tienoin. Katsosta! Itse häätelen, murheellisna, vuohiani pois; ja tätä, Tityrus, tuskin saan enää edemmäksi; sillä tänne tihiaan pähkinäpuistoon jätti se vastikään kaksoiset, karjan toiveen, jotka se, voi kuitenkin! paljaalle kalliolle synnytti. Tätä onnettomuutta muistan ukkosen lyömäin tammien usein minulle ennustaneen, jollei mieleni olisi nuria ollut. Usein ennusti sitä paha-aaveinen variski ontelosta raudustammesta. Mutta sanosta minulle, Tityrus, kumminki, kuka tuo Jumala onpi.

Tityrus

Kaupungin, jota Romaksi kutsuvat, pidin, tuhma, tämän meikäläisen kaltaisena, jonne meidän, paimenten, usein on tapa ajella lampaitten hentoja sikiöitä. Näin tiesin penikatki koirain, näin vohlatki emäinsä näköisiksi; näin oli tapani vertailla isoja pienempiin. Mutta minkä verran kypressin on tapa korottaa latvansa notkeitten heisipensaitten seassa, saman verran tämäki kaupunki korottaa päänsä muitten keskellä.

Meliboeus

Ja mikä oli sinulla niin tähdellisenä syynä saada Romaa nähdä?

Tityrus

Vapaus, joka hiljan ainaki katsahti minun, saamattoman, puoleen, sittekun partani jo harmaampana varisi ajajalle; katsahti ainaki puoleeni ja tuli pitkän ajan perästä, sittekun Galatea oli minun heittänyt ja Amaryllis tullut ystäväkseni. Sillä, sen tunnustan: niin kauvan kun Galatea oli hempenäni, ei ollut minulla toivoa vapaudesta eikä huolta omaisuudesta; vaikka uhrieläviä kuinka paljo olisi tuotu pihatöistäni ja lihavata juustoa likisteltä kiittämättömälle (vähän maksavalle) kaupungille. Ei koskaan painanut raha kädessäni, kaupungista palatessani.

Meliboeus

Jopa kummastelinki, Amaryllis, miksi surullisna huutelit jumaloita, ja ketä varten annoit hedelmäin rippua puissansa (poimimatta). Tityrus oli poissa. Sinua, Tityrus, huutelivat yksin männytki, yksin lähteetki, yksin nämät viidakotki.

Tityrus

Mitäs oli tekeminen? Eipä käynyt minun muualla pääseminen orjuudestani, eikä muualla tapaaminen noin autteliaita jumalia. Siellä, Meliboeus, näjin sen nuorukaisen, jolle alttarini vuosittain savuavat kaksitoista päivää. Siellä antoi hän ensiksi minulle tämän vastauksen: käyttäkää, pojat, karjaanne laitumella, kuten ennenki, ja kasvattakaat sonnia.

Meliboeus

Onnellinen vanhus! Siis säilyvät sinulla ketosi, ja ne ovat sinulle kylliksi isot, vaikka paljas kivi ja lammikko limaisine vihvilöineen peittää kaikki niityt. Outo ruoka ei kiusaa tiineitä ja kipeitä emiäsi, pahat tartunnaiset naapurin karjasta eivät tee vahinkoa. Onnellinen vanhus! Täällä tuttuin virtain ja pyhain lähteitten vaiheilla saat nauttia vilpastuttavaa siimestä. Yhdeltä puolen on aidoitus, joka kulkee naapurisi rajalla ja jonka pajuston kukkaisista Hyblan mettiäiset elävät, hiljaisella surinallaan houkutteleva sinua unen vienoon; toisella puolen on lehden riipijä korkian kallion juurella virittelevä laulujansa ilman avaruuteen. Sillä välin eivät käriä-ääniset metsäkyhkysesesi, joita hoitelet, eikä turtturi-kyhkysesesi lakkaa kyhertelemästä korkiasta jalavasta.

Tityrus

Siksipä keviät hirvet ennen kulkenevatki ilmoissa laitumella ja meret heittänevät kalansa avoimelle rannalle; siksipä Parthilainen pakolaisena ennen juonee vettä Ararin ja Germanilainen Tigrin virrasta, kuljeskeltua toistensa maitten läpi, ennenkun *hänen* muotonsa katoaa mielestäni.

Meliboeus

Mutta meidän täytyy paeta täältä, mitkä janoavaisten Afrikalaisten tykö, mitkä Scythiaan, mitkä Cretan vikevälle Oaxes-joelle, mitkä Britannilaisten luokse, jotka ovat kokonaan eroitetut muusta mailmasta. Saanenko koskaan enää, pitkänkään ajan perästä, kummeksien katsella syntymä-seutujani ja köyhän hökkelini turpeista luotua kattoa, näitä kaikkia, joitten haltija ennen olin; saanenko enää ihmetellä harvassa kasvavia tähkäpäitä pelloillani. Jumalaton soturi on omistava nämät hyvästi viljellyt vainiot. Muukalainen on ottava nämät viljat. Kah, minne eripuraisuus on saattanut onnettomat kansalaiset! Kah, ketä varten olemme kylväneet vainiomme! Ymppää nytki, Meliboeus, pääronapuihisi; istuta viiniköynnöksiä järjestykseensä! Paetkaat, vuohiseni! Te ennen muinen iloinen karjani, paetkaat! En ole täst'edes lepäilevä viheriässä luolassa

enkä etäältä näkevä teidän kiipeilevän tappurapensaisella kalliolla. En ole enää lauleskeleva; ette, vuohiseni, saa enää paimentaissani nykkiä kukoistavaa cytiso-pensasta ettekä karmeita pajupensaita.

Tityrus

Kuitenki taidat tämän yön levätä täällä kanssani vereksellä lehtivuoteella. Minulla on lienteitä hedelmiä, pehmeitä kastaneita ja kyllältä juustoa. Ja jo nousee savu tuolla kaukana maakartanoitten katoilta, ja varjot kaatuvat pitempinä korkeilta vuorilta.

Toinen Ecloga.

Alexis

Paimen Corydon paloi (rakkaudesta) kauniisen Alexiin, joka oli isäntänsä lemmikki; mutta eipä saanut mitä toivoi. Ehtimiseen kulki hän vaan tihiässä, lakkapäisessä pyökki-metsässä; siellä hän yksinäisyydessään vuorille ja metsille turhaan lateli nämät sieventämättömät värsyt:

"Tunnoton Alexis! Etkö huolikaan lauluistani? Eikö käy sinun minua sääliksesi? Joko ainaki otat minulta hengen? Karjatki jo nauttivat siimeksen viileyttä, viheriät sisiliskotki jo kätkeytyvät tappurapensaistoihin, ja Thestylis murentaa kovasta helteestä uupuneille elontekijöille kynsilaukan ja ajuruohon hajullisia yrttiä. Mutta minulle, kun polttavassa päiväpaisteessa noudattelen askeleitasi, vastaavat heinäsiirakat viidakoista sähinällänsä. Eikö olisi parempi ollut kärsiä Amaryllin tuimia vihoja ja ynsiätä halveksimista, eikö parempi kärsiä Menalcasta, vaikka tämä on musta ja sinä olet kirkas kuin päivä? Oi ihana poikanen! Elä luota liioin kauneuteesi. Valkoiset ligusterit jätetään varisemaan; mustat mustikat poimitaan. Sinä halveksit minua, Alexis, etkä kysy, kuka olenkaan, kuinka rikas olen lumivalkiasta karjasta, kuinka maidosta rikas. Tuhat lammasta kulkee minulla laitumella, Sicilian vuorilla. Tuoretta maitoa ei minulta puutu kesällä, ei talvella. Minä laulelen

samaa, mitä Circen Amphioninki oli tapa laulella Aracynthon vuorella Atticassa, kun kutsui karjaansa kotiin. Enkä ole niin tuiki rumakaan. Nykyjään näjin rannalla kuvani, kun meri tuulilta seiso i tyvenenä. Jos tahdot arvostella, niin en pelkää Daphnia, saati vaan ei kuvani minua petä. Oi, joska sinulle lystäisi asua kanssani näillä ylenkatsotuilla maaseuduilla ja näissä mataloissa majoissa, sekä ampuu hirviä ja saatella kililaumaa viheriöitsevän ibis-juuren luokse! Silloin täällä metsissä minun kanssani osoitteleisit Pania laulannossa. Pan oli ensimmäinen, joka opetti vahalla yhdistämään usiainpia ruokoja. Pan pitää huolen lampaista ja lammasten paimenista. Etkä tarvinne katua huilulla kuluttaneesi huuliasi. Sitä samaa osataksensa, mitä ei Amyntas tehnyt? Minulla on seitsemästä eripaksuisesta katkon-putkesta liitetty huilu, jonka Damoetas muinen minulle lahjoitti, sanoen kuollessansa: sinä olet toinen, jolla tämä nyt on. Näin sanoi Damoetas; ja tyhmä Amyntas kadehti tätä. Ilman tätä on minulla kaksi valkian-kirjavata metsäkaurista, jotka löysin vaarallisessa laksossa. Nämät tyhjentävät jokapäivä kahden lampaan nisät, ja niitä pidän minä sinua varten. Jo ammoin on Thestylis pyytänyt saada viedä ne minulta; ja hän ne saapiki, koska lahjani ovat mielestäsi halvat. Tule siis tänne, kaunis poikanen! Kah, kuinka nymphit kantavat sinulle lemmenkukilla täytettyjä vasuja! Valkoinen Najadi poimii sinulle keltavia orvokkia ja valmukukkia, joihin liittää narcissia ja hyvänhajuisia tillikukkia; sitte koristelee hän pehmeitä vaccini-kukkia kellahtavilla kultakukilla, seotellen

niihin villikaneelin ja muita sulohajuisia kukkasia. Itse olen poimiva harmaita omenoita lienteine untuvineen, sekä kastani-pähkinöitä, joita Amaryllini rakasti. Näihin olen lisäävä vahakeltaisia luumuja: kunnia on annettava tälleki hedelmälle. Teitäki, laakerit, olen poimiva, ja sinua myrttipensas, joka olet sitä lähin arvossa; koska sillä tapaa aseteltuina annatte suloisia sekahajuja. Corydon! Sinä olet talonpoikainen. Alexis ei huoli lahjoistasi; ja jos lahjain annossa kilpaillet, niin ei Iolas ole huonompi sinua. Voi, mitä nyt, raukka, itselleni tein? Päästin, onneton, etelätuulen kukkasiin ja metsä-siat kirkkaille lähteille. Ketä pakoilet, mieletön? Jumalatki ja Dardanian Pariski asuivat metsissä. Pallas itse asukoon linnoissa, jotka rakenti; meille kelvatkoot metsät ennen kaikkia. Julma leijona ajelee sutta, susi itse vuohta; vallaton vuohi etsiskelee kukoistavaa cytisopensasta, Corydon sinua, Alexis! Oma mielipiteensä viehättää itsekutaki. Katsos, kuinka härjät tuovat takasi auroja, jotka rippuvat ikeissä, ja kuinka laskeutuva aurinko kaksikerroittaa kasvavat varjot. Rakkaus polttaa minua yhtähyvin; sillä lieneekö rakkaudella määrää? Oi Corydon, Corydon! Mikä mielettömyys sai sinussa vallan? Puolileikattuna rippuu sinulla viiniköynnös lehtevässä jalavassa. Miksi et kernaammin pajun oksista ja pehmeistä kahiloista nido ehki jotaki, mitä tarve vaatii? Kyllä olet löytävä toisen Alexin, jos tämä sinua halveksii."

Kolmas Ecloga.

Palaemon

Menalcas

Sanos minulle, Damoetas, kenenkä on karja? Onko se Meliboeon?

Damoetas

Ei, vaan Aegon'in. Aegon sen nykyjään jätti minulle.

Menalcas

Oi lampaat! Oi te onneton karja! Sillä aikaa, kun hän itse lempii Neaeraa ja pelkää, että tämä pitää minun häntä parempana, lypsää tämä vieras kaitsija lampaat kahdesti tiimassa. Kunto viepyy karjalta ja maito karitsoilta.

Damoetas

Tiedäpä toki määrältä soimata miehiä mokomista. Tiedänpä

minäki, kuinka sinua – — – silloin kun kauriit syrjittain katselivat, ja missä luolassa – — – vaikka Nymphit kevytmielisesti vaan naurahtelivat.

Menalcas

Se oli silloin, luullakseni, kun näkivät minun konnamaisesti vesurilla leikkovan Myconin pensahistoa ja nuoria viiniköynnöksiä.

Damoetas

Taikka kun täällä vanhain saksantammein luona taitoit Daphnin jousen ja vasamat, joita sinun, ilkiä Menalcas, kävi kateeksi, kun näjit ne olevan pojalle annetut. Tottapa olisit kuollut, jos et olisi jollaki tavalla saanut vahinkoa tehdä.

Menalcas

Mitähän isännät tehnevät, kun rosvo-orjat tuollaisia julkenevat? Enkö nähnyt sinua, kelvoton, kun väijyksissäsi kaappasit Damonin kauriin, Lyciscan kovasti haukkuissa. Ja kun huusin: "minne tuo nyt rientää? Tityrus, korjaa karjasi!" – Silloin sinä jo olit saraheinikossa kätöksä.

Damoetas

Koska tuli voitetuksi laulannossa, eikö olisi pitänyt hänen antaa minulle se kauris, jonka huiluni häneltä lauluilla ansaitsi? Jos et tiedä, niin sanon, että tuo kauris oli minun. Damon itse sen minulle tunnusti; mutta sanoi ei saattavansa sitä antaa.

Menalcas

Sinäkö hänen voitit laulannossa? Onko vahalla liitettyä huilua koskaan sinulla ollutkaan? Eikö, kölpys, ole tapasi ollut rämyisellä ruo'olla tienhaaroissa tuhlailla pahanpäiväisiä lauluja.

Damoetas

Tahdotko siis, että vuorottain koetamme keskenämme, mitä kumpiki osaa? Minä panen tämän lehmyisen veikkaan (ettet tuota hylkisi, niin tiedä, että sitä lypsetään kahdesti päivässä, ja se imettää kahta vasikkaa). Sano sinäki, millä pantilla kilpailet kanssani?

Menalcas

Karjasta en uskalla mitään panna veikkaan kanssasi. Minulla

on, näet, isä ja kova äitipuoli kotona. Kahdesti päivässä molemmat lukevat karjan, ja toinen lukee vohlat. Mutta, koska mielesi tekee hullutella, niin panen sen, minkä itseki olet tunnustava paljoa paremmaksi, nimittäin nuot saksantammiset pikarit, jumalallisen Alcymedonin puolikorkiat teokset, joihin on koverimella taiten kuvattu notkia viiniköynnös, joka peittää kalvakan muratin levällä olevat rypäleet. Keskellä on kaksi kuvaa, Conon ja joku toinen, en muista kuka, joka puikollaan on piirustanut ihmisten nähtäväksi koko maanpiirin, sekä mitkä ajat ovat leikkaajan, mitkä kymärän kyntäjän muistettavat. Enkä ole huuliani niihin vielä koskettanut, vaan pidän niitä tallella.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.